

Igor Stravinski

Hi ha artistes que s'han avançat al seu temps donant forma a obres interessants per camins poc frescats. Hi ha també impostors que han tret rendiment de la tendència gratuïta d'alguns crítics a considerar innovadores certes propostes sense suc ni bruc. Igor Stravinski (Oranienbaum, 1882-Nova York, 1971), un esperit independent que travessava fronteres identificant-se com a inventor de música, desconfiava de les consideracions poc sensibles als plantejaments dels autors de les obres a les quals s'apliquen: «Se m'ha fet revolucionari sense que jo ho volgués. Però els impulsos revolucionaris no són mai completament espontanis. Hi ha gent molt hàbil que fa revolucions sabent el que es fa... Cal guardar-se de deixar que s'aprofitin de nosaltres aquells que ens atribueixen una intenció que no és la nostra.»

Segons Stravinski, convé no carregar el diccionari de les belles arts amb termes altisonants d'un valor discutible: «L'art és constructiu per essència. La revolució

implica una ruptura de l'equilibri. Parlar de 'revolució' és parlar de 'caos provisorio'. Però l'art és el contrari del caos. No s'abandona al caos sense veure immediatament amenaçada la seva pròpia existència.»

El rigor d'Stravinski el duu a denunciar la frivolitat de les actituds que contaminen l'essència de l'art: «És degradant la vanitat dels esnobs, que presumeixen d'una fami-

liaritat vergonyosa amb el món de l'incompreensible, i que es declaren feliços d'estar en tan bona companyia. No és pas la música el que busquen, sinó l'efecte del xoc.»

Fascinat per la cobla, Stravinski va afirmar: «La tenora és l'instrument que més s'assembla a la veu humana.» Fins i tot va escriure una sardana, admirat per la força de *Juny*, la sardana de Juli Garreta que li va

fer exclamar «Més Garreta, si us plau, més Garreta!» Segurament celebraria, doncs, que Accent Editorial acabi de publicar en català, en una traducció d'Oriol Ponsatí-Murlà prologada per Benet Casablancas, la seva *Poètica musical*. Les confidències dogmàtiques d'Stravinski apel·len a un ordre natural: «Vivim en un temps en què la condició humana pateix profundes commocions. Estem perdent el coneixement dels valors i el sentit de les relacions. Aquest desconeixement de les realitats essencials és extremament greu. Ens condueix infal·liblement a la transgressió de les lleis fonamentals de l'equilibri humà.»

Igor Stravinski. / LOUISE DONAHUE (THE KARPELES LIBRARY)

AMB PEUS DE PLOM

GUILLEM FRONTERA gfrontera@presencia.cat

Faves mal comptades

Escriure a diaris i revistes té inconvenients –és un eufemisme–, alguns dels quals deriven de la creença ingènua –o maligna?– que qui hi escriu és persona informada. Així, amics i coneguts de vegades creuen que ens afalaguen donant-nos l'oportunitat d'exhibir els nostres arsenals informatius, fent-nos preguntes perquè ens puguem lluir. Però ja he deixat oberta la possibilitat que els preguntadors siguin persones malèvols, i hi hauria d'insistir, ja que tot sovint les seves preguntes

són parans de presa segura. Per exemple, és ingenu o mala persona qui us interroga sobre el finançament, en quin punt estam de les negociacions, quines xifres manejam, quan es pronunciarà de manera entenedora el govern d'Espanya?

Si la qüestió, a Catalunya, té el gruix i el to d'una tragèdia, a les Balears presenta ressonàncies de tragicomèdia. Una i altra comunitat tenim president del PSOE –socialista és dir molt, potser massa–, i segurament aquesta fi-

licumstància, com deia Peret, enterboleix la pissarra de sumes i restes. Els consellers interfectes varen treure pit al principi de la travessia, però ara ja se'ls detecten símptomes de defallença. Han manejat tantes xifres, que la pinça inicial els ha engrunat la llengua i ara ja no se'ls entén gaire. Si no els entenem aquí, on es parla català, què deuen entendre a Madrid? Qui sap si no hi diuen les mateixes coses, i d'aquí tanta confusió, tanta perplexitat.

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

Anxo Quintana (Candidat del BNG a la presidència de Galícia) «Qui digui que a Galícia es persegueix l'espanyol és un marcià.»

«Quan tothom és boig, ser sensat és una bogeria.»

Paul Samuelson (1915). Economista estatunidenc